

Sygn. akt VII U 797/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Iwona Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2018 r. w Bydgoszczy na posiedzeniu niejawnym

sprawy J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o odszkodowanie z tytułu wypadku

na skutek odwołania J. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 6 sierpnia 2018 r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu spowodowanego wypadkiem przy pracy z dnia 26 września 2017 r. za dalsze 2 % (dwa procent).

SSR Iwona Wiśniewska

Sygn. akt VII U 797/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 6 sierpnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonej J. M. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 26 września 2017r. za 3 % uszczerbku na zdrowiu. Organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z 2 sierpnia 2018 r. ustaliła 3% uszczerbku na zdrowiu w zw. z wypadkiem przy pracy ubezpieczonej.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła ubezpieczona J. M., żądając zmiany zaskarżonej decyzji i wskazując, że jej stan zdrowia po wypadku uległ znacznemu pogorszeniu.

W odpowiedzi na odwołanie organ wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona J. M. zatrudniona była w Szpitalu (...) im. dr A. J. w B. w Dziale Utrzymania Infrastruktury na stanowisku telefonistki. W dniu 26 września 2017r. wykonywała swoje obowiązki w godzinach od 19.00 do 7.00. Około godziny 18.45 idąc do pracy na wysokości pawilonu łóżkowego na terenie Szpitala potknęła się o wystającą studzienkę i upadła na kolana. Po zakończonym dyżurze czując nadal ból udała się do Kliniki Medycyny Ratunkowej, gdzie lekarz

stwierdził powierzchowny uraz podudzia- stłuczenie kolana prawego. Pracodawca uznał zdarzenie za wypadek przy pracy.

Dowód: protokół powypadkowy k.5-6 akt organu rentowego

Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z 2 sierpnia 2018 r. ustaliła 3% uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonej w zw. z wypadkiem przy pracy.

Dowód: orzeczenie komisji Lekarskiej ZUS k.17 akt organu rentowego

Ubezpieczona J. M. w dniu 26 września 2017 r. w wyniku wypadku doznała skręcenia kolana prawego leczone artroskopowo, wygojone z utrzymującymi się objawami entezopatii więzadła pobocznego przyśrodkowego i więzadła właściwego rzepki prawej oraz częściowego uszkodzenia więzadła krzyżowego przedniego. Skutkuje to uznaniem stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5% zgodnie z pozycją 156 tabeli uszczerbkowej.

Dowód: opinia sądowo-lekarska k. 10-11 akt sprawy.

Organ rentowy wypłacił ubezpieczonej odszkodowanie za 3 % uszczerbku.

Okoliczność bezsporna

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu odwołanie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Sąd dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, w tym dokumentów sporządzonych przez uprawnione do tego osoby w przepisanej prawem formie, których wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała.

W celu ustalenia stanu zdrowia ubezpieczonej, w szczególności czy ubezpieczona w skutek wypadku doznała stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego.

W opinii z 29.10.2018 r. biegły dr. n. med. specjalista chirurgii urazowej i ortopedii S. F. rozpoznał u ubezpieczonej skręcenie kolana prawego leczone artroskopowo, wygojone z utrzymującymi się objawami entezopatii więzadła pobocznego przyśrodkowego i więzadła właściwego rzepki prawej oraz częściowego uszkodzenia więzadła krzyżowego przedniego. Biegły stwierdził, że ubezpieczona wskutek wypadku doznała stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5%, zgodnie z punktem 156 tabeli uszczerbkowej. Biegły nie podzielił stanowiska Komisji Lekarskiej ZUS, bowiem komisja lekarska nie uwzględniła uszkodzeń wewnątrzstawowych kolana prawego i badania MRI z uwagi na jego brak na moment oceny komisji.

Strony nie złożyły zastrzeżeń do opinii biegłego. Organ rentowy zgodził się z wnioskami opinii i wniósł o zmianę decyzji zgodnie z opinią.

W tym miejscu Sąd zauważa, iż dowód z opinii biegłego, jak podkreśla się w orzecznictwie, podlega ocenie Sądu przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c., na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Biorąc pod uwagę przedstawione kryteria należy stwierdzić, że w szczególności przeprowadzony dowód z opinii biegłego sądowego S. F. jest w pełni przydatny dla ustalenia stanu faktycznego sprawy. Biegły wydał swoją opinię po gruntownej analizie akt sprawy i badaniu ubezpieczonej, uwzględniając całą dostępną dokumentację lekarską. Wnioski opinii sformułowane zostały w sposób jasny i precyzyjny, a końcowe stanowisko zostało przekonująco i logicznie uzasadnione. Sąd podzielił zatem wnioski wynikające z opinii biegłego.

Przechodząc do meritum Sąd zważył, że zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r. , poz. 1242 t.j. ze zm.) za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych; podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia albo w czasie pozostawiania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy. Zatem aby określone zdarzenie zostało uznane za wypadek przy pracy musi spełniać łącznie następujące warunki: mieć charakter nagły, być wywołane przyczyną zewnętrzną, powodować uraz lub śmierć, nastąpić w związku z pracą. Brak jednego z ww. elementów nie pozwala na uznanie zdarzenia za wypadek przy pracy. W przedmiotowej sprawie zarówno pracodawca jak i organ rentowy uznali zdarzenie za wypadek przy pracy.

Okoliczności wypadku i w konsekwencji kwestia uznania zdarzenia za wypadek przy pracy, w myśl powołanego wyżej przepisu, nie były między stronami sporne. Spornym okazało się natomiast ustalenie wielkości procentowego stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonej wskutek doznanego urazu.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy wypadkowej ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy (ust. 2). Natomiast za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie (ust. 3). Oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową dokonuje się po zakończeniu leczenia i rehabilitacji (ust. 4). Stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu oraz jego związek z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową ustala lek. orzecznik lub komisja lek. ZUS a od wydanej na podstawie ich orzeczenia decyzji o przyznaniu bądź odmowie przyznania odszkodowania przysługuje odwołanie do sądu.

W toku sprawy przeprowadzono dowód z opinii biegłego sądowego, który stwierdził u ubezpieczonej uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5%. Podzielając zatem ustalenia poczynione w drodze badania lekarskiego biegłego, na podstawie przedłożonej opinii, Sąd ustalił wysokość uszczerbku na zdrowiu odwołującej w wysokości 5%, a zatem o 2 % wyższy niż uczynił to organ rentowy

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 11 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, Sąd orzekł jak w wyroku zmieniając zaskarżoną decyzję i przyznając odwołującej prawo do jednorazowego odszkodowania za dalsze 2 %.

Sąd rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym stosując regulację z art. 148¹ §1 k.p.c. Na podstawie tego przepisu Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W ocenie Sądu zebrany materiał dowodowy był obszerny oraz wyczerpujący i pozwalał uznać, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne.

SSR Iwona Wiśniewska